

fentlige. Landstinget har hævdet, at man skulde gaa ret skarpt frem overfor Ansøgerne, medens Folketinget gennem en Række af Aar har forfægtet et modsat Standpunkt. Landstingets Udvalg har flere Gange gjort Forsøg paa at faa indført den Regel, at Folk, der havde faaet Hjælp af de fattiges Kasser, som eksisterede, før vi fik Hjelpekasserne, derved skulde være hindrede fra at opnaa Indfødsret. Det er flere Gange her i Tinget af Udvalgsordføreren hævdet, at et saadant Krav paa ingen Maade burde billiges, allerede fordi de fattiges Kasse kunde raade over Midler uden at behøve at gøre Offentligheden bekendt med, hvem Midlerne anvendtes til, selv om der blandt disse Midler var Tilskud af det offentlige. For øvrigt har Folketinget hævdet, at øjeblikkelig Trang hos Ansøgerne til at nyde Hjælp af det offentlige paa ingen Maade burde være til Hinder for, at vedkommende kunde erhverve Borgerret her i Landet. Standpunktet er meget præcist hævdet af Folketinget, og det har paa intet Punkt villet bøje af for Landstingets Krav om skarpere Forholdsregler.

Til sidst sejrede Folketingets Opfattelse helt, hvilket navnlig vil ses af Forhandlingerne her i Folketinget. Folketinget gik endog i Rette med visse kommunale Repræsentationer, som gjorde Forsøg paa at opstille strengere Forholdsregler. Dette vil bl. a. ses af en Forhandling her i Folketinget 1904—05, hvor Udvalgets Ordfører gik i Rette med Københavns Magistrat, fordi denne ikke havde været villig nok til at anbefale Ansøgere om Indfødsret. Den daværende Indenrigsminister, Enevold Sørensen, sluttede sig helt til Ordføreren Standpunkt og gik ikke mindre stærkt i Rette med Københavns Magistrat. Trods manglende Anbefalinger fra Kommunalbestyrelsen blev de paagældende Ansøgere opførte paa Lovforslaget, og under Behandlingen her i Rigsdagen gik man, som sagt, i Rette med Københavns Magistrat, fordi den ikke havde vist sig human nok og havde undladt at anbefale Folk, hvis økonomiske Stilling ikke var den bedste. Landstinget sluttede sig til sidst til Folketingets Opfattelse. I Rigsdagssamlingen 1895—96 udtalte Folketingets Ordfører, det daværende Medlem for Bornholms Amts 2den Valgkreds (Ingvar Jensen), at Landstingets Udvalg havde gjort en lille Bemærkning om, at det havde Betænkeligheder ved den store Liberalitet, hvormed Lovgivningsmagten hidtil

havde givet Udlændinge Indfødsret, saa at de stilledes lige med Landets indfødte; men, siger det ærede Medlem, det er Betænkeligheder, som jo ikke er nye, og jeg finder ikke, der er særlig Grund til at dvæle ved disse Betænkeligheder, saa længe de ikke kommer til at influere paa selve Lovforslaget, og jeg er bemyndiget paa hele Udvalgets Vegne til at meddele, at dette ikke deler Landstingsudvalgets Betænkeligheder, tværtimod paaskønner vi den Liberalitet, som i saa Henseende er vist af den højtærede Minister. Landstingets Betænkeligheder ebbede imidlertid til sidst helt ud, og Landstinget sluttede sig, som alt sagt, til Folketingets Opfattelse, hvilket vil ses af Landstingsudvalgets Betænkning for 1906—07, Tillæg B. Sp. 44. Her anker selv Landstingsudvalget over, at visse Kommunalbestyrelser og kommunale Repræsentationer, deriblandt Københavns Magistrat, havde nægtet at anbefale Ansøgere, fordi de paagældende enten ikke havde boet tilstrækkeligt længe her i Landet, eller fordi de i økonomisk Henseende var saaledes stillede, at der kunde være Tvivl om, hvorvidt de i Fremtiden vilde være i Stand til at klare sig selv uden at skulle søge det offentlige. Det siges derefter i Landstingets Betænkning: „Tikøb-Hornbæk-Hellebæk Sogneraads Motiv til ikke at anbefale de tre Ansøgere er Frygt for, at de paagældende skal falde Kommunen til Byrde, men denne Omstændighed alene findes lige saa lidt nu som tidligere at være tilstrækkelig Grund til at nægte vedkommende Indfødsret“. Der har Landstinget altsaa klart og bestemt hævdet dette Standpunkt, at man ikke kunde opstille som Regel eller som Betingelse for Meddelelse af Indfødsret, at de paagældende skulde kunne ernære sig selv, ja, man er endog efterhaanden kommet ind paa den Praksis, at selv om vedkommende Ansøger havde faaet nogen Understøttelse af det offentlige, skulde det ikke være til Hinder for, at han kunde faa Indfødsret. I Folketingsudvalgets Betænkning for samme Aar slutter man sig ganske til Landstingets Opfattelse. I Tillæg B. Sp. 2405 udtales der følgende: „Udvalget er enig med Landstingets Udvalg i, at Københavns Magistrat kræver større Kvalifikationer for at anbefale Ansøgere til at faa Indfødsret her i Landet end dem, som Regering og Rigsdag i en Aarrække har været enige om, ligesom man ogsaa er enig i, at en Kommunalbestyrelses Frygt for, at en Ansøger skal kunne